

EVITA LŪSE

Es ierados pasaulē pašā vasaras vidū, -1964.g.3.jūlijā, Gulbenē. Bērnību pavadīju mežu ieskautā lauku viensētā, kur mani iemīļotie sarunu biedri bija apkārtnes daba, dzīvnieki, un protams, grāmatas, papīrs un krāsainie zīmuļi. Rezultātā tapa mazas, komiksiem līdzīgas, no lapiņām sastiprinātas rotaļu *grāmatas*, ko darināju sev par prieku, un kurās katram tēlam bija man kas sakāms. Vēlāk dzīves ceļi veda uz Rīgu, kur pabeidzu Rīgas 49. vidusskolu, un 1997. g. arī augstskolu - Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultāti. Pēc studiju beigšanas strādāju par muzeja speciālisti Latvijas Kultūras muzejā „Dauderi”, tomēr mana sirdslieta bija darbība Vecmīlgrāvja Baltās baznīcas un citās draudzēs kā Bībeles stundu skolotājai. Pirms desmit gadiem es atgriezos Gulbenes pusē, un tagad dzīvoju savas dzimtas mājās, kurās vadīju bērnības dienas. Dzejoļus tā nopietnāk rakstu aptuveni piecpadsmit gadus, piedalīties dzejas konkursos sāku nesen. Esmu apmeklējusi arī Jauno autoru seminārus. Man vēl arvien, gluži tāpat kā bērnībā, patīk vērot dabu un cilvēkus; man patīk lasīt grāmatas. Man patīk domāt par Dievu. Vērojumus, domas un secinājumus ierakstu dzejoļos. Dažkārt mani uzrunā kāda noskaņa vai dabas tēls, dažkārt Bībeles vai kāda autora rakstītais; dažkārt - dzīves situācijas, ikdienā satiktie cilvēki, vienkāršas sarunas. Piedāvāju viedokli, ka cilvēka dzīvē būtiskais ir saglabāt garīgās bērnības izjūtu un apzināties vienkāršu esības prieku; sevi kā daļu no Esamības... tad pārējais – *taps piemests*... Ar šo atziņu tad arī vēlos dalīties ar manas dzejas lasītāju. Iespējams, ka kādam varētu rasties kāda neizpratne manu alūziju dēļ uz Bībeles vai citu autoru tematiku, tālab, lai padarītu dzejoli saprotamāku, tā virsrakstā pievienotas norādes uz avotu, no kā manas pārdomas cēlušās. Ja kāds šādā ceļā iemantos sev jaunas domas, - par to priecāšos!